

Nr 15

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts i statsverkspropositionen gjorda hemställan rörande anslag till Fiskerilånefonden jämte i ämnet väckta motioner.

Kungl. Maj:t har i statsverkspropositionen, bil. 30, punkten 9, föreslagit riksdagen att till Fiskerilånefonden för budgetåret 1956/57 anvisa ett investeringsanslag av 1 000 000 kronor.

I samband härmed har utskottet behandlat följande inom riksdagen väckta, till utskottet hänvisade motioner, nämligen

1) II: 58 av herr *Levin m. fl.*, i vilken motion yrkats, att riksdagen måtte anvisa ett investeringsanslag till fiskerilånefonden på 1 400 000 kronor samt besluta, att det belopp, som årligen får utlämnas ur fonden, skall utgöra 3 000 000 kronor;

2) I: 144 av herr *Hermansson, Herbert, m. fl.*, likalydande med II: 186 av herr *Johansson* i Öckerö *m. fl.*, i vilka motioner hemställts, att riksdagen måtte besluta, att amorteringstiden å lån från fiskerilånefonden skall utgöra högst 15 år;

3) I: 378 av herr *Wolgast* och herr *Hermansson, Herbert*, likalydande med II: 311 av herr *Börjesson*, i vilka motioner yrkats, att riksdagen måtte besluta ändrade villkor för lån från fiskerilånefonden i enlighet med vad i motionerna anförts; samt

4) I: 379 av herr *Arrhén*, likalydande med II: 321 av herr *Staxäng*, i vilka motioner hemställts, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t an hålla om en skyndsam utredning i syfte att åstadkomma bättre kreditmöjligheter för fiskarna, när det gäller anskaffning av båtar och redskap.

De i motionerna I: 378 och II: 311 yrkade ändringarna i lånevillkoren går ut på dels att framställning om lån icke längre skall behöva innehålla uppgift å de ändamål, för vilka lån söks, samt om belopp och lånetid för varje särskilt låneunderstöd, dels att möjlighet beredes för utlämnande av förskott å begärda lån, dels ock att staten icke skall kräva borgen för ifrågavarande lån.

Beträffande de skäl, som motionärerna åberopat till stöd för sina yrkanden, får utskottet hänvisa till motionerna.

Över motionerna I: 144 och II: 186, I: 378 och II: 311 samt I: 379 och II: 321 har utskottet låtit inhämta yttranden från statskontoret, fiskeristyrelsen med statens fiskeriförsök och Sveriges fiskares riksförbund.

Fonden för fiskerinäringens befrämjande (fiskerilånefonden) inrättades enligt beslut av 1891 års riksdag. Nu gällande bestämmelser för lån ur fon-

den återfinnes i kungörelsen nr 1932: 112, ändrad genom kungörelserna nr 1948: 313, 1949: 160 och 1953: 240.

Från fonden utlämnas genom förmedling av hushållningssällskap eller landsting låneunderstöd för anskaffande av fiskebåtar, motorer eller annan maskinell utrustning för sådana båtar, fiskredskap samt för forsling av fisk avsedda fordon, smärre båtar eller andra smärre transportmedel, vidare för anläggning av smärre inrättningar för tillgodogörande eller förädling av fiskets produkter samt för utförande av fiskodling.

Enligt beslut av 1949 års riksdag fick av Kungl. Maj:t årligen disponeras ett belopp av 2 000 000 kronor såsom lån från ifrågavarande fond, vilket belopp av 1955 års riksdag såvitt gällde budgetåret 1954/55 höjdes till 3 000 000 kronor samt för budgetåret 1955/56 fastställdes till 2 600 000 kronor.

Såsom kapitaltillskott till fonden har å kapitalbudgeten anvisats 1 700 000 kronor för budgetåret 1954/55, varav 1 000 000 kronor å tilläggsstat, samt 1 200 000 kronor för budgetåret 1955/56.

Fiskeristyrelsen med statens fiskeriförsök har i skrivelse den 19 augusti 1955 hemställt, att till fonden skall för budgetåret 1956/57 anvisas ett investeringsanslag av 1 400 000 kronor. Styrelsen anhåller vidare, att det belopp, intill vilket utlåning från fonden under ett budgetår högst må utgå, skall för nästa budgetår höjas från 2 600 000 kronor till 3 000 000 kronor.

Styrelsen framhåller därvid i fråga om lånevolymen, att de senare årens erfarenheter givit vid handen, att mycket stora svårigheter möter att på ett riktigt sätt uppskatta den årliga lånevolymen ur och i anslutning därtill det erforderliga kapitaltillskottet till fiskerilånefonden. Emellertid ligger det i viss mån i sakens natur, att prognoserna i hithörande avseenden blir osäkra. Det totala lånebehovet ur fonden för ett visst budgetår blir känt för styrelsen först sedan i det närmaste halva budgetåret förflutit, då låneförmedlarnas ansökningar om lån, grundade på de enskilda sökandenas låneanspråk och mycket ofta efter hård beskärning av dessa, inkommit till styrelsen. Vid denna tidpunkt har styrelsen redan avgivit sin beräkning i hithörande avseenden för det påföljande budgetåret. För att under dessa förhållanden likväl erhålla ett visst stöd för sina anslagsberäkningar har styrelsen hos låneförmedlarna hemställt om uppgifter rörande det belopp, som inom varje låneförmedlares verksamhetsområde beräknas bli erforderligt för utlämnande av lån ur fiskerilånefonden under budgetåret 1956/57. Av dessa uppgifter att döma kan anspråken på fonden beräknas till ett sammanlagt belopp av över 5 000 000 kronor under sagda budgetår. Under budgetåret 1954/55 uppgick låneanspråken till sammanlagt 3 824 890 kronor.

Rörande medelsanvisningen anför styrelsen, att statskontoret beräknat, att under budgetåret 1956/57 omkring 1 600 000 kronor kommer att inflyta till fonden i form av amorteringar. För att möjliggöra en utlåning av 3 000 000 kronor skulle alltså erfordras ett kapitaltillskott till fonden av (3 000 000 — 1 600 000 =) 1 400 000 kronor för budgetåret 1956/57.

Föredragande statsrådet har anfört följande.

»Jag anser mig icke kunna tillstyrka någon höjning av det belopp, som årligen må utlånas från fonden. Detta bör sålunda enligt min mening jämväl för nästa budgetår fastställas till 2 600 000 kronor. Med hänsyn härtill och då för nämnda budgetår ett belopp av omkring 1 600 000 kronor kan beräknas inflyta till fonden, torde ett kapitaltillskott av 1 000 000 kronor vara tillräckligt.»

I sitt den 21 februari 1956 dagtecknade remissyttrande över motionerna I: 144 och II: 186 har *statskontoret* funnit tidpunkten icke lämplig för ett tillmötesgående av motionärernas förslag, men ansett att detsamma efter närmare överväganden skall kunna beaktas, då förhållandena möjliggör detta. Såsom stöd härför har ämbetsverket anfört i huvudsak följande.

I motionerna har framhållits, att fiskebåtarna numera bygges betydligt större och starkare och förses med kraftigare motorer än tidigare, vilket medfört att deras livslängd och utnyttjandetid ökats. Detta förhållande gör i och för sig ett motiv för en något längre amorteringstid än den nu gällande. I den mån en förlängning av denna tid kan medverka till att öka intresset för kraftigare och mera sjövärdiga båtar, synes också goda skäl tala för en jämkning av bestämmelserna. Emellertid vill *statskontoret* fästa uppmärksamheten vid problemets ekonomiska sida. Införandet av mera liberala lånevillkor står icke i god överensstämmelse med den restriktiva penningpolitik, som påkallas av rådande förhållanden. En förlängd amorteringstid leder även till att till fonden inflytande amorteringsbelopp minskas, vilket medför att utlåningen måste begränsas, om icke ökad kapitalinvestering i fonden anses möjlig.

Fiskeristyrelsen med statens fiskeriförsök har i sitt den 23 februari 1956 dagtecknade yttrande på i huvudsak de skäl, som anförts i motionerna I: 144 och II: 186, funnit att en förlängning av amorteringstiden till 15 år för åtminstone större låneunderstöd på förslagsvis 50 000 kronor eller däröver bör kunna medgivas.

I sitt yttrande, dagtecknat den 6 mars 1956, har *Sveriges fiskares riksförbund* tillstyrkt motionerna I: 144 och II: 186. Som motivering härför har förbundet anfört i huvudsak följande.

Under de senaste åren har en kraftig utbyggnad av fiskeflottan ägt rum. Beloppen för anskaffande av fiskefartyg och redskap är nu mångdubbelt högre än för några år sedan. Detta ställer givetvis stora anspråk på de kreditmöjligheter, som står fiskarna till buds. Då de låneunderstöd, som från fiskerilånefonden förmedlas genom landsting eller hushållningssällskap, är maximerade till 120 000 kronor, måste oftast huvuddelen av anskaffningsvärdet upplånas på annat håll. Under de första åren efter förvärvet av en båt kan det vid många tillfällen vara svårt för fiskarna att klara räntor och amorteringar. Detta i all synnerhet, om långvariga stopp i fisket uppstår som t. ex. genom ishindren innevarande vinter. Det skulle därför vara av stort värde för fiskarna om amorteringstiden för fiskerilånen kunde höjas till högst 15 år.

Med anledning av motionerna I: 378 och II: 311 har *statskontoret* i yttrande, dagtecknat den 9 mars 1956, framhållit i huvudsak följande.

Enligt kungörelsen den 7 augusti 1907 angående ändrade bestämmelser rörande fonden för fiskerinäringens befrämjande skall framställning om lån innehålla uppgift å de ändamål, för vilka låneunderstöd söks hos hushållningssällskap eller landsting, samt om belopp och lånetid för varje särskilt låneunderstöd. I motionerna framhålles, att ett smidigare förfarande är önskvärt i fråga om förmedlingen av nämnda lån, och det påpekas, att en dylik specifikation av de särskilda ändamålen icke synes erforderlig. Förutsatt att vederbörliga kontrollåtgärder icke eftersättes och att påtagliga fördelar härigenom vinnes, vilket statskontoret icke kan bedöma, torde en ändring av bestämmelserna kunna övervägas.

Motionärerna anser vidare, att låneförmedlare under viss förutsättning borde beredas möjlighet att lämna förskott å lån ur fonden samt att det icke synes nödvändigt, att staten kräver borgen å lånet. Bestämmelserna i nyssnämnda kungörelse lägger emellertid icke några hinder i vägen för utlämnande av lånebeloppet, så snart lånet beviljats. I åtskilliga fall utbetalas också efter rekvisition av låneförmedlare omedelbart till dessa beviljade lånemedel. Att utlämna förskott före lånebeviljandet torde få anses helt uteslutet. Ej heller lämnas i kungörelsen föreskrift om borgen. Det torde således närmast ankomma på låneförmedlarna att överväga åtgärder i förevarande hänseenden.

I yttrande, dagtecknat den 23 februari 1956, har *fiskeristyrelsen med statens fiskeriförsök* avstyrkt bifall till motionerna I: 378 och II: 311. Som motivering härför har styrelsen anfört bl. a. följande.

I motionerna förordas sådana ändringar av bestämmelserna för fiskerilånefonden, att lånemedel ur denna fond kunde utlämnas snabbare och under smidigare former än för närvarande. Det framhålles sålunda som önskvärt, att låneförmedlarnas framställningar om lån hos fiskeristyrelsen icke skulle behöva innehålla de specificerade uppgifter, som nu enligt ifrågasvarande bestämmelser fordras. Det synes därför som om motionärerna menade, att det borde vara till fyllest, om varje låneförmedlare hos fiskeristyrelsen sökte en klumpsumma, vars användning ej behövde närmare angivas.

Härtill må först anmärkas, att fiskeristyrelsen har att övervaka att lånemedel icke utlämnas till andra ändamål än som i författningen angives. Därtill kommer, att de disponibla medlen under de senare åren varit i hög grad otillräckliga, varför det varit nödvändigt att mellan de olika låneförmedlarna så rättvist som möjligt fördela tillgängligt belopp. Detta vore ej möjligt, om icke denna fördelning kunde grundas på inom olika områden faktiskt föreliggande definitiva ansökningar om låneunderstöd. Det skulle möjligen kunna ifrågasättas, att uppdelningen skulle ske med ledning av under ett föregående år föreliggande behov av medel hos de olika låneförmedlarna. Detta förfarande låter sig emellertid svårligen tillämpas, enär det visat sig att detta behov varierar mycket starkt från år till år hos låneförmedlarna.

Motionärerna ifrågasätter vidare, om icke låneförmedlarna borde beredas möjlighet att lämna förskott å det avsedda lånet ur lånefonden under förutsättning att vederbörande kommun tecknade borgen för lånet. Det är icke fullt tydligt, vad motionärerna åsyftar på denna punkt. Framhållas må emellertid, att vissa låneförmedlare tidigare brukade utlämna beviljade lån utan att invänta fiskeristyrelsens beslut. Denna möjlighet står naturligtvis fortfarande öppen, men nu är givetvis risken stor, att det lån låneförmedlaren tilldelas av fiskeristyrelsen icke täcker alla på förhand utlämnade låneunderstöd; och att låneförmedlarna skulle medgivas förskott av fiskeristyrelsen vore, åtminstone vid den knappa medelstillgång som nu råder, av skäl som nyss anförts icke lämpligt.

Sammanfattningsvis kan anföras att nyssnämnda av motionärerna framhållna olägenheter mindre bottnar i olämpliga bestämmelser än i otillräcklig medelstilldelning.

Slutligen framhåller motionärerna, att staten kräver borgen för ifrågavarande lån (varmed torde åsyftas till fiskare utlämnade låneunderstöd), vilket icke synes vara nödvändigt, då betryggande säkerhet finnes i fartyg. Till detta kan anmärkas, att staten icke kräver, att säkerhet fordras för utlämnade låneunderstöd. Det är emellertid att observera, att låneförmedlarna är ansvariga för dem beviljade lån. Det är därför naturligt, att dessa förmedlare måste ha frihet att betinga sig den säkerhet av innehavarna av låneunderstöd, som de finner betryggande.

Sveriges fiskares riksförbund har i sitt den 12 mars 1956 dagtecknade yttrande över motionerna I: 378 och II: 311 anført i huvudsak följande:

För att på ett effektivt sätt kunna bedriva sitt yrke måste fiskarna göra stora kapitalinvesteringar i både båtar och redskap. Det är därför angeläget dels att tillräckliga lånemöjligheter står till buds och dels att det rent administrativa förfaringssättet beträffande låneförmedlingen sker på ett tillfredsställande sätt.

I föreliggande motioner föreslås en del ändringar i nuvarande system, och givetvis är syftemålet lofvärt. Förbundet anser sig också kunna instämma i att allt vad som kan åstadkommas i fråga om förenklingar bör göras.

Förbundets uppfattning är emellertid, att de största nuvarande olägenheterna för fiskarna sammanhänger med den otillräckliga medelstilldelningen till fiskerilånefonden. Såsom framhållits i förbundets yttrande den 6 mars 1956 beträffande motionerna I: 379 och II: 321, har förbundet i stort sett ingenting att erinra mot nuvarande former för kreditgivningen, även om önskemål skulle kunna framföras om att bestämmelserna borde tillämpas lika hos olika låneförmedlare. Dessa låneförmedlare, som dock är ansvariga för av dem beviljade lån, har ju, vilket är ganska naturligt, full frihet att betinga sig sådan säkerhet vid utlämnande av låneunderstöd, som de kan finna vara behövlig.

Såsom tidigare framhållits, kan motionernas syftemål anses vara lofvärt, men förbundet vill särskilt framhålla nödvändigheten av att fiskerilånefonden utökas, så att den kan motsvara fiskarkåkarens motiverade krav på låneunderstöd.

I sitt yttrande den 9 mars 1956 har *statskontoret* icke ansett sig kunna tillstyrka bifall till motionerna I: 379 och II: 321. Därvid har ämbetsverket anført i huvudsak följande.

Spörsmålet om lämpligheten av att till systemet med statlig kreditgaranti överföra den låneverksamhet, som för närvarande bedrivs genom utlämnande av lån ur fiskerilånefonden, var föremål för utredning av fiskeristyrelsen år 1949. I sitt i ämnet avgivna yttrande den 12 januari 1950 framhöll statskontoret — under erinran om att garantisystemet icke lämpligen borde tillämpas å en lånerörelse, som vore förenad med subventionsmoment — att praktiska förutsättningar saknades för ett överförande av den med fiskerilånefonden bedrivna utlåningsverksamheten till ett system med statlig kreditgaranti. Ämbetsverket finner icke anledning att nu frångå sin tidigare intagna ståndpunkt. Med hänsyn till vad nu sagts och till statsmakternas avvisande hållning till frågan vid 1950 års riksdag (se även jordbruksutskottets utlåtande 1950: 15, s. 7) anser sig statskontoret icke kunna tillstyrka bifall till motionerna.

Fiskeristyrelsen med statens fiskeriförsök har i yttrande, dagtecknat den 23 februari 1956, avstyrkt bifall till motionerna I: 379 och II: 321. Som motivering härför har styrelsen anfört bl. a. följande.

Fiskerilånefonden, som är den enda statliga fond, ur vilken fiskare kan erhålla lån för anskaffning av båtar och redskap, har, som i motionerna antydes, under flera år varit otillräcklig för att möta de krav, som ställts på densamma. I själva verket kan numera endast en mycket liten del av fiskets kapitalbehov fyllas genom denna fond. Detta måste anses utgöra ett allvarligt hot mot vår fiskerinäring. Dels kan nämligen genom finansieringssvårigheter fiskare tvingas att överge sin näring, dels måste de, som fortsätter med fisket, i allt större utsträckning anlita privata kreditkällor, varigenom fiskets hela struktur råkar i fara. I motsats till förhållandena flerstädes i utlandet, där fiskebåtar och redskap äges av rederier, är de svenska fiskarna själva ägare av båtar och redskap, vilket visat sig vara av utomordentligt stort värde i den internationella konkurrensen. I samma mån som kreditmöjligheterna beträffande allmänna medel minskas, minskas emellertid också utsikterna till ett bibehållande av den nuvarande, även socialt sett, värdefulla ägarstrukturen hos vårt fiske. Ur fiskerinäringens synpunkt måste det därför framstå som ett oavvisligt krav, att bättre kreditmöjligheter genom det allmännas försorg beredes fiskarna.

Motionärerna frågasätter att vid den av dem föreslagna utredningen även borde undersökas, huruvida man icke vid tillgodoseende av fiskets kreditmöjligheter borde helt eller delvis övergå till lämnande av statlig kreditgaranti. Styrelsen vill med anledning härav erinra, att frågan om att indraga fiskerilånefonden och ersätta den med kreditgaranti tidigare varit föremål för utredning. Senast var denna fråga föremål för behandling vid 1950 års riksdag, varvid riksdagen uttalade sig för att fiskerilånefonden skulle bibehållas (JoU 1950: 15). De nuvarande olägenheterna i fråga om den statliga kreditgivningen till fisket bottnar enligt styrelsens mening icke i olämplig form för densamma utan i otillräcklig medelstilleddning.

I sitt yttrande, dagtecknat den 6 mars 1956, över motionerna I: 379 och II: 321 har *Sveriges fiskares riksförbund* anfört i huvudsak följande.

De enda statliga lånemöjligheter, som står fiskarna till buds vid anskaffning av båtar och redskap, är fiskerilånefonden. Såsom motionärerna framhåller har de medel, som under de senaste åren ställts till fiskets förfogande, varit alltför otillräckliga för att tillgodose alla de krav, som framkommer genom behovet av en utökad förbättring och rationalisering av fiskeflottan. Förbundet måste tyvärr konstatera, att den knappa medelstillgången för anskaffning av fiskebåtar utgör ett allvarligt hot mot fiskerinäringen, framför allt på de kuststräckor, där en eftersläpning beträffande rationaliseringen tidigare varit rådande och där man nu måste taga skadan igen för att icke helt konkurreras bort. Det måste nämligen anses vara en olycklig utveckling, om fiskare skulle tvingas övergiva sin näring på grund av att finansieringssvårigheterna blir alltför stora. Det kan också leda till att en icke önskvärd förändring av hela fiskets struktur blir följd. Man kan nämligen förutsätta, att kapitalstarka bolag eller rederier skulle bli intresserade av att övertaga äganderätten till fiskebåtarna i sådana fall då fiskarna, som under århundraden själva varit ägare till sina båtar, av nyss anförda orsaker icke har ekonomiska möjligheter att ordna erforderlig nyanskaffning.

Förbundet har emellertid i stort sett ingenting att erinra mot nuvarande former för kreditgivningen, även om det finnes en del detaljer, som i någon mån tillämpas olika hos olika låneförmedlare. Avgörandet i dessa ärenden

ligger dock helt hos vederbörande låneförmedlare, varför förbundet ej i detta sammanhang kan inkomma med några förslag.

Syftet med motionerna, nämligen att bättre kreditmöjligheter skall beredas fiskarna, är givetvis lovvärt, och förbundet vill icke motsätta sig, att en utredning göres i frågan. Alternativt kan dock framhållas, att nuvarande former för långivning har vissa fördelar; men för att verkligen den förbättring skall komma till stånd, som motionärerna syftar till, är det angeläget att fiskerilånefonden utökas, så att den i större utsträckning motsvarar de aktuella och ständigt ökade behoven.

Utskottet. Beträffande fiskerilånefonden har Kungl. Maj:t för nästa budgetår föreslagit ett oförändrat årligt utlåningsbelopp av 2 600 000 kronor samt ett kapitaltillskott av 1 000 000 kronor. I motionen II: 58 har yrkats, att det årliga utlåningsbeloppet skall ökas till 3 000 000 kronor och kapitaltillskottet till 1 400 000 kronor. Med anledning härav får utskottet erinra om att genom beslut av årets riksdag ramen för utlåning från fiskerilånefonden för innevarande budgetår ökats till 4 000 000 kronor och att i anslutning härtill å tilläggsstat till riksstaten för sistnämnda budgetår anvisats ett kapitaltillskott av 1 400 000 kronor. Därigenom torde de mest angelägna kraven på lån ur fonden kunna bli tillgodosedda. Utskottet anser därför till fyllest, att ramen för nästa budgetår i enlighet med Kungl. Maj:ts förslag bestämmas till 2 600 000 kronor. Med hänsyn härtill och då för budgetåret 1956/57 ett belopp av omkring 1 600 000 kronor kan beräknas bli disponibelt i fonden, torde ett kapitaltillskott av 1 000 000 kronor vara tillräckligt.

I motionerna I: 144 och II: 186 har hemställts om en förlängning av amorteringstiden för lån ur fiskerilånefonden från nuvarande högst tio år till högst 15 år. Som motivering härför har bl. a. anförts, att fiskebåtarna numera bygges betydligt större och starkare samt förses med kraftigare motorer än tidigare, varigenom deras livslängd ökats. Även om detta förhållande i och för sig motiverar en något längre amorteringstid än den nu gällande, är utskottet med hänsyn till de ekonomiska konsekvenser en dylik åtgärd skulle medföra icke berett att tillstyrka vad i motionerna yrkats.

Vad härefter angår motionerna I: 378 och II: 311 har i dessa förordats olika åtgärder för att åstadkomma ett snabbare och smidigare låneförfarande. Enligt gällande bestämmelser rörande fiskerilånefonden skall framställning till fiskeristyrelsen om dylika lån innehålla uppgift å de ändamål, för vilka låneunderstöd söks hos hushållningssällskap eller landsting, samt om belopp och lånetid för varje särskilt låneunderstöd. I motionerna har framhållits, att en sådan specifikation icke synes vara erforderlig. Vidare har motionärerna ansett, att låneförmedlare under viss förutsättning bör beredas möjlighet att lämna förskott å lån ur fonden samt att det icke torde vara nödvändigt, att staten kräver borgen för lånen. Med hänsyn till vad som anförts av de i ärendet hörda remissinstanserna bör emellertid enligt utskottets förmenande någon ändring i motionernas syfte icke övervägas.

Slutligen har i motionerna I: 379 och II: 321 hemställts om en skyndsamt utredning rörande möjligheten att överföra förevarande låneverksamhet till ett system med statlig kreditgaranti. Med anledning härav vill utskottet erinra om att spørsmålet redan år 1949 varit föremål för utredning av fiskeristy-

relsen. I anslutning till vad som framkom vid denna utredning uttalade sig 1950 års riksdag för att fiskerilånefonden skulle bibehållas (prop. 73; JoU 15; rskr. 187). Vid sådant förhållande och då i motionerna icke förebragts något skäl, som kan motivera ett ändrat ställningstagande från utskottets sida, bör motionerna enligt utskottets mening icke föranleda någon riksdagens åtgärd.

Under återopande av det anförda hemställer utskottet,

A. att riksdagen må,

1) med bifall till Kungl. Maj:ts framställning samt med avslag å motionen II: 58, såvitt nu är i fråga, medgiva att tills vidare från och med budgetåret 1956/57 ett belopp av 2 600 000 kronor må av Kungl. Maj:t årligen disponeras för lån från fiskerilånefonden;

2) med bifall till Kungl. Maj:ts framställning samt med avslag å motionen II: 58, såvitt nu är i fråga, till *Fiskerilånefonden* för budgetåret 1956/57 anvisa ett investeringsanslag av 1 000 000 kronor;

B. att motionerna I: 144 och II: 186 icke må föranleda någon riksdagens åtgärd;

C. att motionerna I: 378 och II: 311, i vad de avser ändring i gällande bestämmelser om innehållet i framställning om lån från fiskerilånefonden, icke må föranleda någon riksdagens åtgärd;

D. att motionerna I: 378 och II: 311, i vad de avser beredande av möjlighet för låneförmedlare att lämna förskott å begärda lån, icke må föranleda någon riksdagens åtgärd;

E. att motionerna I: 378 och II: 311, i vad de avser föreskrift om borgen för ifrågavarande lån, icke må föranleda någon riksdagens åtgärd;

F. att motionerna I: 379 och II: 321 icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 5 april 1956

På jordbruksutskottets vägnar:

L. TJÄLLGREN

Vid detta ärendes slutbehandling har närvarit:

från första kammaren: herrar Tjällgren, Anderberg, Lage Svedberg, Hansson, Eskilsson, Mossberger, Franzén, Kristiansson, Uno Olofsson och Gunnar Berg; samt

från andra kammaren: herrar Johnsson i Kastanjegården, Jacobson i Vilhelmina*, Hæggbloom, Antby, Jonsson i Strömsund*, Sköld, Svensson i Vä, Arweson, Jönsson i Gärds Köpinge och Johansson i Öckerö.

* Ej närvarande vid justeringen.